

خلق ترکیه با خیزش های گسترده، شعور بالای سیاسی

شان را به نمایش گذاشتند

یادی از مبارز خلق های دربند افغانستان

ص ۴

آیا پارلمان د ملت کور دی؟

پرمختللو هیوادونو کې د خپلې پادارۍ او حاکمیت تیره توره وچلوي، په چل ول او بیلابیلو چلوونو خپلې ناوړه گټې خوندي او د لا نورو ناوړه گټو د لاسته راوړلو لپاره خپلې نفوذې سیمې لاپراخه کړي.

خبره نه اوږدوم، راځم دې ټکي ته، کله چې زموږ هیواد د بهرنیو په تیره بیا د امریکایي او د هغې د انډیوالانو (ناټو) یرغلگرو ځواکونو تر سیوري لاندې جوړ شوي سیستم کې، آیا په رښتیني مفهوم سره فرمایشي پارلمان د ملت کور گڼل کیدای شي؟

په ټولیز ډول، په تیرو لسو کلونو کې په د پارلمان جوړښت او ترکیب ته وگورو. د یوه لاس د گوتو په شمیر پرته، ډیری په اصطلاح د پارلمان غړي پخوانیو وسله

والو تنظیمونو، زورواکو، د مخدره توکو د کر او ترافیکو د مافیایي ډلو غړي دي چې د زور او پیسو او د بهرنیانو په مټ په اصطلاح د ملت کور ته ننوتی دي، په ډیر سپین سترگوتوب د ملت لپاره د قانون جوړونې، پر اجرائیه قوې د څارنې او د خلکو د ستونزو د حل او خلکو ته د خدمت ناري سوري پیل کړي، په داسې حال کې چې همدا پارلمان په هیواد کې د فساد، نارواو، د ځمکو د غصب، د دولتي څوکیو د ټیکه دارانو، د ترور، د ژبنی، مذهبي او ټولنیزو نابرابریو د دودولو ستر مرکز دی. دغه پارلمان په بیلابیلو پلمو سره د مالي فساد، د سیاسي معاملو، د قانون ماتونې او په یوه کلیمه کې د «زور ویلو» په اډه تبدیل شوی چې

دا به ډیره ستونزمنه وي چې زموږ د هیواد په څیر هیوادونو کې د پارلمان پر اغیزمنتوب د تأیید ټاپه ولگول شي. کله چې د هیواد تیرو حالاتو او شرایطو او اوسني حالت ته پام وکړو نو دا ټکی به په ډاگه شي چې امپریالیستي او یو شمیر نور لویدیځوال زینشاکگرو او بنیکلاکگرو د خپلو ستراتیژیکو گټو د لاسته راوړلو په موخه دلته په یو ډول نه یو ډول لاسوهنې کړې دي او ځانونو ته یې د پښې ځای تر لاسه کړی او په بیلابیلو پلمو یې زموږ د هیواد او خلکو ملي هویت، ملي واکمني او ځمکنی بشپړتیا تر پوښتنې لاندې راوستې او دغو تیري کوونکو ځواکونو د ډیموکراسۍ، د خلکو د حاکمیت د تمثیل او نورو داسې غولونکو مفاهیمو په رڼا کې هڅه کړې او کوي یې چې په وروسته پاتې هیوادونو لکه زموږ هیواد او نورو لږ پر وده هیوادونو او ان په ځینو

د عام ولس لپاره یې د زیاتو کړاونو سره سره چې په آگاهانه توگه ورباندې تپل شوي، لازياتي کړې دي. یوه کوچنی بیلگه، د مالیې وزیر زاخیلوال چې له ځینو معاملو او فساد څخه پرده پورته کړه. کله چې یو په اصطلاح داسې سیاسي جوړښت زموږ د هیواد په اوسني ناوړه حالت کې داسې کړه وړه ولري چې پورته ورڅخه په لنډه یادونه وشوه، نو آیا کیدای شي چې داسې جوړښت او یا بنسټ ته د ولس د هیلو او ارمانونو کور ووايو او د خلکو د هوساینې، آسانتیاو او د ژوند د ښه والي او نیکمرغيو کور وگڼو؟

له پورتنيو لنډو څرگندونو څخه دې پایلې ته رسیږو چې په یوه اشغال شوي هیواد کې پارلمان پر خلکو د زیاتو ظلمونو او کړاونو د تپلو دستگاه او د حاکمه قدرت د ستمگرانه هیلو او کرغړیو موخو پلي کوونکی رکن وي.

ساکین تخار قربانی کشمکش های زورمندان و

جنگسالاران محلی

شهر تالقان مرکز ولایت تخار از چندی به اینسو شاهد تظاهراتی از سوی مخالفین و موافقین والی و قومندان امنیه این ولایت بوده که بالاخره به قیمت جان سه تن و زخمی شدن بیش سی تن از این مظاهرة چیان و پا درمیانی مقامات بالایی حکومت ظاهراً این غایله خاموش گردید.

تظاهرات تخار که با رنگ و بوی قومی و زبانی شکل گرفت، لذا هر جناح هوادارن و وابستگان خود را بسیج کرده و به راهپیمایی پرداختند. در این تظاهرات با آنکه صدها تن به حمایت از جناح مورد نظر خود شعار داده و به نمایش قدرت پرداختند، اما به هیچ وجه این تظاهرات خود جوش و مردمی نبود، بلکه هر جناح با استفاده از زور و تفنگ خود افرادی را از ولسوالی ها و قریه های دوردست جمعآوری کرده تلاش می نمود تا طرف مقابل و حامیان بلند پایه او را وادار به امتیاز دادن نماید، ولی توده های مردم که طی سه دهه ستم های فراوانی از سوی هر دو جناح متحمل شده و عزیزان زیادی را در اثر جنگ های تنظیمی شان از دست داده اند، نه تنها کدام علاقمندی به این جناح های زورگو و ظالم ندارند، بلکه خواهان سرنگونی هر یکی از این قومندانان بوده که هر روز موضع بدل کرده و با جناح هایی بر سر قدرت و حتی کشورهای همسایه و منطقه مصرف معامله

گری می باشند. مردم رنجدیده تخار نه از احمد فیصل بیگزاد والی این ولایت که یکی از خاندان های تالقان و از قومندانان جمعیت می باشد، انتظار خدمت به مردم را دارند و نه از حاجی آغاگل قومندان امنیه آن که از قومندانان بی رحم جمعیت می باشد و سالیهای متمادی به زور سلاح خود بالای مردم حاکمیت رانده است. او که مدت مدیدی شاروال تخار بود، با غصب و فروش زمین های دولتی و حتی ملکیت شخصی مردم و ده ها قضیه دیگر صاحب سرمایه های فراوانی گردید. اما جناح مخالف کی ها هستند؟ پیرم قل از ولسوالی رساق، قاضی کبیر

ص ۷

سودن، وجدان بیدار

ادوارد سوند کارمند پیشین آژانس امنیت ملی امریکا که به یکی از افشاگری های بزرگ در تاریخ این کشور دست زد، در کنار نام برادری منینگ سرباز امریکایی که داده های سری دولت امریکا را در اختیار جولیان آسانژ موسس سایت افشاگر ویکی لیکس قرار داد، به یک نام جهانی تبدیل شده و کمتر کسی را میتوان یافت که خبرهای روز را دنبال کند و اسم وی را نشنیده باشد.

افشاگری های ادوارد سوند نشان میدهد که دولت ایالات متحده ی امریکا به گونه ی گسترده اطلاعات شخصی و تماس های خصوصی شهروندان این کشور را از طریق سرورهای شرکت های گوگل، مایکروسافت، فیس بوک، توئیتر، یاهو، یوتیوب، سکایپ، پالناک، اپل و برخی شرکت های دیگر جمع آوری و نظارت میکند و مکالمه های تلفنی شهروندان امریکایی را نیز زیر کنترل دارد.

مسئله ی افشاگری سوند و فرار وی به هانگ کانگ و از آنجا به روسیه، سبب تنش های زیاد میان دولت های جهان شده و مقامهای امریکایی به روسیه و چین که زمینه را برای فرار وی مساعد ساخته اند، هشدار داده اند که پیامد همکاری با سوند را از نظر دور نداشته باشند.

ص ۷

امیرجان، کارگر مبارزی که چشم از جهان بست

داکتر فرمند

روزگار، تحصیلاتش را به پایان برساند، اما با زندگی شکوهمندش نشان داد که در پوهتون توده ها استاد مجرب روزگار بود. او استاد مقاومت و پایداری بود و با زندگی کارگری اش به ما می آموختاند که با وجود از دست دادن عزیزترین اعضای خانواده، باید به رهایی توده ها باور داشت و از این سنگر عقب ننشست. او با شانه های پیرانه اش، غم سه عزیز خود را تا آخرین لحظه زندگی با خود همراه داشت، سه عزیزی که در راه مردم جاودانه شدند.

قلب امیر جان دردمند بود، خسته و مانده اما امیدواره قلب او می تپید، اما مثلی که سیاهی روزگار ما تیره تر از آن بود که قلب دردمند امیر جان دیگر بتواند آنرا تحمل کند، تیره گی دوران وحشت و بربریت و شناعت و قباحهت، دیگر به قلب پیرانه او فرصت نداد تا تپید و همین بود که با آخرین ضربانش، صدا زد که یاران دیگر رقتم!

او رفت تا در کنار استاد حبیب الله و انجنیر شهناز و کریم آرام بگیرد، رفت تا به این سه برادر مبارزش اطمینان بدهد که با سر بلند از روزگار تیره گذشته است.

ما در گذشت امیرجان این انسان مبارز را به خانواده، دوستان و یاران او از صمیم قلب تسلیت گفته، شانه های خانواده اش را مثل او توانا آرزو می کنیم.

گردندگان سایت نبرد

www.nabardafg.com



می کرد و افسوس می خورد که یک مشت خائن به مبارزه مردم و وطن چگونه ثمره مبارزه انسان های صدیق را با بیرحمی لایام کردند.

زنده یاد امیرجان تلاش می کرد که خانواده اش با سواد مبارزاتی تربیه شود تا بتواند مصدر خدمتی به مردم گردد، اما مرگ برایش بیش از این مجال نداد و روز دوشنبه ساعت ۹ قبل از ظهر مورخ ۱۳۹۲/۳/۱۹ به اثر حمله قلبی چشم از جهان فرو بست و خانواده داغدار خود را داغدارتر ساخت و دوستان و رفقایاش را به سوگ نشاند. روحش شاد و یادش گرامی باد!

امیر جان، کارگری با شانه های بلند، قد رسا و ایمان استوار، دیگر در میان ما نیست. ما به این انسان مبارز، به کسی که سه برادر عزیزش را در مبارزه برای رهایی توده های افغانستان از زیر یوغ جور و ستم از دست داد، سر تعظیم فرو می آوریم.

اگر امیر جان نتوانست بنابر مجبوریتهای

افراد در جهات نبرد علیه اشغالگران روسی و دولت پوشالی آنان بود. در جمع رفقای خود از محبوبیت خاصی برخوردار بود، همه به او احترام می گذاشتند و او را دوست داشتند. رفقایاش از او به عنوان سمبول یک کارگر آگاه، صادق، با ایمان و فداکار مثال می دادند، او به خاطر فداکاری و صداقتش نه تنها میان رفقایاش بلکه میان توده های ستمدیده فراهی از محبوبیت فراوان برخوردار بود.

امیر جان رفت تا در کنار استاد حبیب الله و انجنیر شهناز و کریم آرام بگیرد، رفت تا به این سه برادر مبارزش اطمینان بدهد که با سر بلند از روزگار تیره گذشته است.

برادر کوچکتر امیرجان که کریم نام داشت و دوشادوش او در جهات نبرد مسلحانه می رزمید، زیر شکنجه طالبان وحشی شهید شد و بدینگونه غم از دست دادن انجنیر شهناز، استاد حبیب الله و ده ها رفیق و همزم او بار دیگر بر شانه های پیرانه او سنگینی کرد، ولی امیرجان کارگر انسان بود که از مصالح خاصی برش یافته بود او با تمام این غم ها دست و پنجه نرم کرد و لحظه ای از راه مبارزه غافل نماند. مبارزه جزئی از زندگی او شده بود و اعضای نوجوان خانواده را تشویق می نمود که سطح آگاهی خود را در مورد مسائل سیاسی بالا ببرند تا بتوانند به عمق درد و ستمی که زحمتکشان می کشند، پی ببرند. او تا آخرین رمق حیات خود از ناسلامانی اجتماعی رنج می برد و در هر گفتارش همیشه تکرار

امیرجان گنجگینی در سال ۱۳۳۵ در قریه گنجگین ولسوالی پشت رود ولایت فراه در یک خانواده فقیر چشم به جهان گشود. در آوان جوانی بنابر مشکلات اقتصادی نتوانست تحصیلات خویش را به اتمام برساند، به این خاطر همیشه با مشکلات دست و پنجه نرم می کرد. قبل از کودتای ننگین هفت ثور به عسکری سوق داده شد و بعد از ختم دوره عسکری زمانی که به فراه برگشت، برادرانش هر یک استاد حبیب الله خان و انجنیر شهناز کمر به مبارزه مسلحانه بسته و در مقابل اشغالگران روسی و مزدوران شان (خلق و پرچم) در جهات داغ مبارزاتی شرکت کرده بودند. امیرجان نیز بلادرنگ در کنار آنان قرار گرفت و همیشه مانند یک مبارز به وظایف محوله رسیدگی می کرد.

زمانی که انجنیر شهناز به اثر ماین جاسازی شده توسط مزدوران روسی با بصیرجان غوربندی و تنی چند از رفقایاش جان باخت و بعد از آن استاد حبیب الله در یک جنگ رویاروی و نابرابر در مقابل روسها با بیش از شصت تن از رفقایاش شهید شد، سرپرستی خانواده به عهده امیرجان گذاشته شد. او برای ادامه مبارزه مسلحانه و ادامه دهندگی راه برادران شهیدش و ده ها رفیق شهید دیگرش جهت انتقال خانواده عازم ایران شد و بعد از جابجایی خانواده در یکی از کمپ های مهاجرین، دوباره به جبهه نبرد برگشت و تا سال ۱۳۷۱ از جمله فداکارترین و صادق ترین

«پیشرو» د کونړ د رنځیدلي ولس تر څنګ د کرهالې جنایت وغندلو!



افغانستان دننه د بیوزلي ولس رښتینی او له بده مرغه یوازینی آواز دی، تل هڅه کړې چې د افغانستان د ښکیلاککي او بلوسگرانو جنایتونو د قربانیانو او په تیره بیا د ډله ایزو وژنو شهیدانو یاد پرتمین وساتي او د خپل ولس او توان سره

پوستر په خپرولو سره په کونړ ولایت کې ولمانځو چې د دې زیارکښ، بیوزلي او ستمخېلي ولس د پام وړ وگرځید. دغه پوستر او ځانګړې ګڼه د روان کال د وري په ۳۱مه نیټه چې د ۱۲۶۰ شهیدانو د شهادت ورځ ده، په دغه ولایت کې خپاره شول. ☆

سم یې د خپلواکۍ، آزادۍ او برابری شعار په پورته کولو او د هغوی له سرې وینې د غچ اخیستلو په ژمنې سره ولمانځي. له همدې دندې سره سم، «پیشرو» خپرونې د کرهالې د شهیدانو ۳۴ تلین د پشرو د ځانګړې ګڼې او د شهیدانو په یاد د رنګه

نیولي بیا تر جهادیانو او طالبانو پورې او اوس د امریکا او د هغې چوپړیانو جنایتونه او ډله ایزې وژنې دومره ډیری دي چې که دې هیواد ته د جنایتونو ټاټوبی ووايو، نو کمه به وي.

که روسانو په خپله او د خپلو ګوداګیانو په لاس زموږ بیوزله او ناداره ولسونه ووژل، اوس امریکاییان او د هغې ټاټوبی متحدین هم په بیرحمۍ خلک او په ځانګړې توګه خواري کښه ولسونه وژني. کونړیان د همدې ستم خپلي او دردینلي ولس یوه برخه ده چې لسيزې کیري د ښکیلاک په اور کې سوځي. د پیشرو خپرونه چې د



خلق ترکیه با خیزش های گسترده، شعور بالای سیاسی شان را به نمایش گذاشتند



تاریخ مبارزاتی خلق های زحمتکش و تحت ستم نشان داده که خیزش ها و اعتراضات مردمی یکباره به نقطه طغیان نمی رسد بلکه ظلم و ستم متواتر دولت های ضد مردمی و وابسته، صبر و حوصله توده ها را به پایان رسانده و در نهایت باعث بروز خیزش های مردمی می گردد، خیزش هایی که یا توسط دستگاه حاکمه به شکل وحشیانه آن سرکوب می گردد و یا در نتیجه اتحاد و همبستگی مردم و رهبری درست این قیام ها، کاخ ظلم و استبداد ویران گردیده و بر ویرانه های آن دولت مردمی که از بطن چنین قیام هایی بر می خیزد، تشکیل می شود.

تخریب «پارک گزی» در میدان «تقسیم» از سوی دستگاه حاکمه ترکیه به منظور اعمار مرکز خرید در واقع جرقه ای بود بر آتش نهفته در سینه های پر از خشم مردم زحمتکش و ستم دیده آن کشور که در زمان کوتاه، تقریباً سراسر ترکیه را درنوردید. این اعتراضات خود به خودی، سال ها قبل توسط عملکرد های ضد مردمی «حزب عدالت و توسعه» به رهبری رجب طیب اردوغان نخست وزیر ترکیه نقطه گذاری گردیده بود که خرابکاری پارک گزی برای آغاز آن بهانه ای بیش نبود. در این حرکت خودجوش مردمی طبقات و اقشار مختلف ترکیه اشتراک داشتند.

اتحادیه های کارگری، داکتران، محصلین، اهل کسبه، هنرمندان، روشنفکران و بالاخره کسانی به این قیام عمومی مردمی پیوستند که سالهاست زیر ظلم و ستم دستگاه حاکمه قرار داشته و در پی فرصت بودند تا صدای اعتراض خود را علیه سیاست های ضد مردمی دستگاه حاکمه فریاد نمایند. با آنکه در ابتدا از اعتراضات در میدان تقسیم بوی حفاظت از محیط زیست به مشام رسید، اما عوامل متعددی در عقب این اعتراضات که بیشتر از ۷۸ شهر را در بر گرفت و میلیون ها انسان به آن پیوستند، وجود دارد که مهمترین این عوامل را میتوان چنین خلاصه نمود:

پیشبرد سیاست های اشغالگرانه آمریکا در منطقه خاورمیانه از سوی دستگاه حاکمه ترکیه (حزب عدالت و توسعه که

این گوشه دنیا می باشد. این دولت در واقع گرداننده اصلی سیاست نئولیبرال است و از طریق واگذاری اموال عمومی به نهادهای فرامیلتی و کمپرادوران داخلی، استثمار زحمتکش را شدت بیشتر بخشیده و خیل وسیعی از نیروی کار این کشور را به بیکاری و بدبختی سوق داده است.

ترکیه با مداخله نظامی در کشور ما، یکی از ۴۷ کشور اشغالگری است که با وجود مشکلات بزرگی که دانشگاهیر خودش گردیده، کماکان برای خوشخدمتی به امریکای متجاوزگر در کشور ما باقی مانده و از طریق طرح پروژه های عوام فریبانه، گویا میخواهد به مردم رنج دیده و زجر کشیده ما «خدمت» نماید. ضرب المثل عام است که می گوید: هیچ پزشکی برای رضای خدا موش نمی گیرد.

مردم ترکیه با حضور خود در قیام خودجوش عمومی علیه نوکر امریکا در خاورمیانه نشان داد که به شعور بالای سیاسی دست یافته و می دانند که دولت اردوغان سنگ پاسبان امپریالیزم در خاورمیانه می باشد. البته قیام عمومی و به حق مردم ترکیه میتواند تا مدت ها ادامه یابد، اما تا زمانی که گروه های اشتراک کننده در این قیام به رهبری واحدی نرسند، احتمال دست یافتن به خواست های قیام کنندگان بعید به نظر میرسد، مخصوصاً زمانی که دولت ترکیه با استفاده از ارتش وارد میدان شود و قیام کنندگان را به خاک و خون بکشد.

تظاهر کنندگان، منع آلوده ساختن محیط زیست و تخریب درختان، حمایت از آزادی بیان و آزادی رسانه ها و محاکمه عاملین خشونت ها (هزاران نفر در جریان خیزش های ترکیه زخمی، عده ای کشته و تصاددی به علت استفاده از گاز مخصوص، پینایی شان را از دست داده اند)، می ساخت.

ترکیه با اقتصاد لرزان، وام های هنگفتی را از صندوق بین المللی پول و بانک جهانی دریافت کرده و یکی از بزرگترین کشورهای مقروض در جهان محسوب می گردد. بسیاری از مردم ترکیه با عایدی معادل دو دالر در روز هر لحظه به سوی فقر کشانده می شوند؛ از هر چهار کودک، یک کودک دچار سوء تغذیه گردیده و سازمان همکاری و توسعه اجتماعی از ترکیه به عنوان کشوری که با بیشترین مرگ و میر کودکان روبرو است، در این سازمان یادآوری می نماید. محل بود و باش زندگی بسیاری از توده های ترکیه خانه های گیلین در اطراف شهرهای بزرگ می باشد. چهره ترکیه ای که در سریال ها نشان داده می شود، با چهره واقعی این کشور تفاوت چشمگیر دارد. البته از «برکت» سیاست های نیولیبرالیستی دستگاه حاکم و پروژه های امپریالیستی، عده ای معدودی از مردم این کشور به سرمایه های افسانوی دست یافته اند.

دولت ضد مردمی رجب طیب اردوغان به عنوان وفادارترین دولت وابسته به امریکا و غرب در خاورمیانه مسئول تطبیق پروژه های امپریالیستی در

یادی از مبارز خلق های دربند افغانستان

رحیم از شاگردان زنده یاد نورانی

فکر میکنم همین دیروز بود که خبر جانگاه و ناگوار جاودانه شدن مبارز بزرگ، شاعر مردمی، نویسنده متعهد و انسان آزاده را شنیدم، اما دریغاً که درست دو سال از زمانی میگذرد که او را از دست دادیم.

از انسانی یاد میکنم که از هر سلول وجودش ندای استقلال و آزادی کشور به گوش میرسید، از مبارزی سخن می گویم که با قلبی مملو از عشق به توده ها و رهایی کشور از چنگال خونین استعمار به کار و فعالیت می پرداخت و لحظه ای از راه که انتخاب کرده بود، عدول نکرد.

بلی، از زنده یاد داد نورانی موسس و بنیانگذار نشریه مردمی پیشرو سخن می گویم. انسانی که در ظلمانی ترین روزهای تاریخ کشور ما، زندگی برایش امان نداد و در ۲۲ سرطان ۱۳۹۰ به ابدیت پیوست. در روزگاری که زنجیرهای استعمار هر روز بر دست و پای مردم ما فشرده تر می گردد و فشار چکمه های خونین اشغالگران بر گلوگاه خلق زحمتکش و ستمدیده ما فزونی می یابد و سلول رنجندگان این کشور خیانت، سببیت و جنایت استعمارگران، طالبان خونریز، جواسیس رنگارنگ و فساد گسترده دولت الة دست «جامعه جهانی» را حس می کند، در چنین اوضاعی کمبود انسانی را در کنار توده های زحمتکش و ستمدیده کشور خود احساس میکنیم که نیاز روزگار خونین ما بود. با آنکه تاریخ مبارزاتی خلق های تحت ستم به وضوح ثابت ساخته که مردم به عنوان نیروی عمده مبارزات استقلال طلبانه و آزادیخواهانه، مرکزی ترین قوت را می سازند، اما تا زمانی که نیروی پیشاهنگ با رهبران متعهد، مبارزه توده ها را سمت و سو ندهند و تئوری را رهنمای عمل ن سازند، امکان دست یابی به جامعه عاری از استعمار و استبداد، مقدور نبوده و فردای عاری از ظلم و ستم را خیزش های مردمی نوید نخواهد داد، چرا که در عدم موجودیت جنبش های رهایی بخش و آزادی خواه، قیام ها به انحراف کشیده شده و قدرت سیاسی از دست یک گروه مستبد و حامی استعمار به دست گروه ضد مردمی دیگر افتاده و ثمره اعتراضات توده ها را جانیان دیگر خواهند ربود.

زنده یاد نورانی که در اوایل تجاوز سوسیال امپریالیزم شوروی همگام با مردم، به سنگر مبارزه علیه اشغال رفت و علیه



زمینی

تقدیم به زنده یاد نورانی

بزرگتر از فرشته

اینجا

میان ما و از ما بود

نه هیات وهمی

نه آرزوی آسمانی

زمینی زمینی بود.

زمینی بود

احساس تشنگی می کرد

اما

از جام زخم هیچ کسی

خون نمی نوشید.

احساس خستگی می کرد

اما

با پای درد هیچ کسی

ره نمی بیمود

زمینی بود.

پیمان امنیتی، زد و بندهای سیاسی گسترده بین کاخ سفید و ارگ، سرانیز شدن ملیون ها دالر به کاخ ریاست جمهوری، نشست های سه جانبه (انگلیس، پاکستان و افغانستان) - (امریکا، پاکستان و افغانستان)، آخرین آمادگی ها برای رفتن به عقب جبهه تحت نام «آغاز آخرین مرحله انتقال مسئولیت های امنیتی از نظامیان خارجی به نیروهای امنیتی کابل»، افزایش حملات انتحاری طالبان فاشیست و جنایتکار و بالاخره گشایش دفتر سیاسی طالبان در دوحه زیر نام «مذاکرات صلح بین طالبان و دولت کرسی» در واقع گزینه هایی است که میخ استعمار را بیشتر از هر زمانی محکمتر کوبیده و به گفته توده های زحمتکش، «امریکایی ها برای بر آمدن، به کشور ما نیامده»، اوضاع سیاسی کشور ما از هر زمانی بحرانی تر شده است.

از درگذشت زنده یاد نورانی دو سال می گذرد و در این مدت حوادث گوناگون سیاسی که هر یک آن وابستگی بی چون و چرای افغانستان را به امریکا نشان میدهد، رخ داده است؛ در چنین اوضاعی، نبود انسانی چون زنده یاد نورانی که با درک و تحلیل عمیق سیاسی میتوانست وضعیت جاری را به بررسی بگیرد، بیشتر از هر زمانی احساس می گردد. یادش تا ابدیت در خاطره ها جاودانی باد!

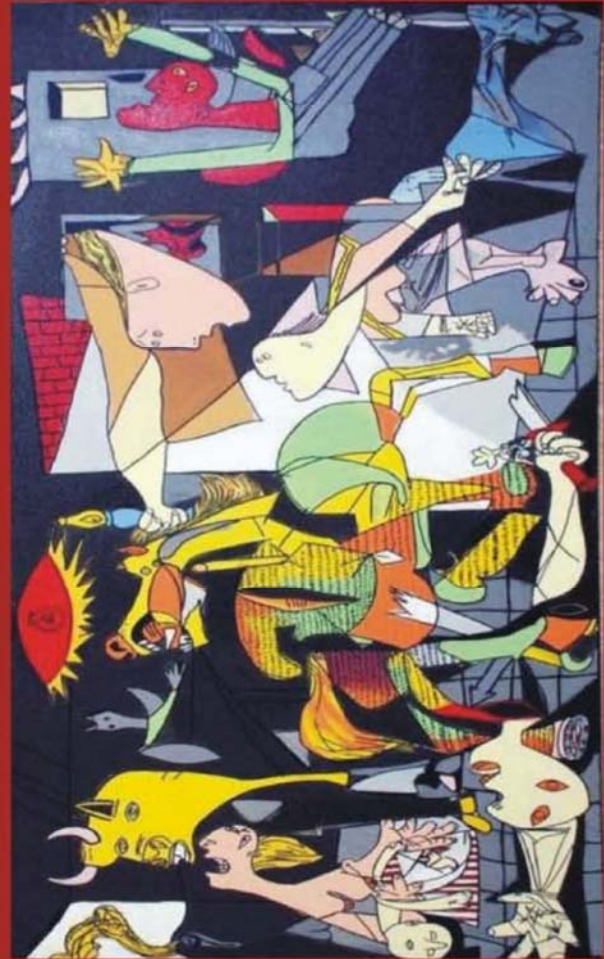
اشغالگران و پادوان بیمقدار شان سلاح بر دوش گرفت، ثابت ساخت که مردم عمل است. زنده یاد نورانی به استقلال کشور از یوغ استعمار می اندیشید و آسایش طبقات زحمتکش کشور را هدف خود قرار داده بود. او برای نیل به هدف والای زندگی تا پای جان به فکرش وفادار ماند و هیچ تهدید و فشاری نتوانست از راهی که انتخاب کرده بود، او را باز دارد. بعد از تجاوز اشغالگران غربی به سرمداری امریکا زیر نام «جنگ علیه القاعده و تروریسم» که نزدیک به پنجاه کشور استعمارگر را دور این شعار گرد آورد، زنده یاد نورانی با سلاح قلم به جنگ سیاهی، غارت، اشغال، استبداد، جنایت و خیانت رفت و با سیاست افشاگری، ماسک «ضد القاعده و تروریسم» را درید. او با تحلیل های دقیق سیاسی، اوضاع کشور را به بررسی می گرفت و با درک این مسئله که در اوضاع کنونی آماده سازی شرایط ذهنی توده ها برای رسیدن به جامعه ای عاری از استعمار و استبداد در اولویت قرار دارد، مبارزه خستگی ناپذیر آگاهی دهی را آغاز کرد. امضای «پیمان ستراتیژیک» بین دولت امریکا و کابل، هیاهوی «خروج» نیروی های نظامی غربی بعد از ۲۰۱۴، نزدیک شدن روز «رسمی» سازی پایگاه های نظامی امریکا تحت عنوان «عقد

کابلیانی په خپلو وینو لیکي



داد نورانی

کابلیانی په خپلو وینو لیکي



داد نورانی

«پیشرو» خپروني د «کابلیان با خون می نویسند» کتاب چې تیر کال یې چاپ کړی و، دا ځل د تلپاد داد نوراني د مړینې د دویم تلین په مناسبت، په پښتو ژباړلی. دغه کتاب اوس د «کابلیان یې په خپلو وینو لیکي» تر عنوان لاندې د «پیشرو» لخوا چاپ شوی، خو د هغه د نه ستړي کیدونکو فعالیتونو یاد د تل لپاره ژوندی پاتې شي.

پدر

بصیر نورانی

و وقتی خیال آغوش تو

مرا در بر می گیرد

گلبول های سفیدم

دست از دفاع بر می دارند

چون در دست ات «سازو رست از

خشم»

و همچنان گردن ناروایی ها را

قطع می کنی.

برای دستانی در خون و آتش ات

قلبم با تمام توان می کوبد

سینه ام تنگ می شود

رگک هایم طغیان می کند.

بر بهار مرثیه نوشتی

و شعر دری را با زمزمه ای

انا لله و انا الیه راجعون

ختم خواندی

چون «۳ زندانی»

از زندان فرار کردند

و در «چهار دهه» رسوا شدند.

ناروهای زیاد این زندانی ها را

در «روزگاران» به باد داریم

دستان لحظه ها را باید فشرد

چون حماسه آفرین می شوند.

... و هر بار

من تو را برای شعر

بر نمی گزینم

شعر مرا

برای تو

بر گزیده است.

در هوشیاری به سراغت نمی آیم

هر بار، از سوزش انگشتانم در می

یابم

که باز نام تو را نوشته ام.

حالا آرام بخواب!

در دستم جعبه ای دارم سرشار از

ستاره های درخشان

ولی در دامن آسمان خدا

یک ستاره ندارم...

به تو که فکر می کنم

سلول های خاکستری ام

سرخ می شوند

چون «درد هرم».



آیا نیروهای مسلح ...

را که مصروف خدمت اند، از دست می‌دهیم؛ نشان می‌دهد که شکارچیان جنسی به شکل وحشیانه در دفاتر خدماتی وجود دارند.

همی چرا باید چنین چیزی را بپذیرد؟ زیرا این‌بار گفته کرسی دیکه دایر کتر فلم جنگ نامرئی، کمتر از یک درصد ۲۶۰۰۰ مورد منجر به محکومیت در محکمه نظامی می‌شود. مستبد کرسی، رسوایی فرماندهان نظامی - نه ژانرولان و قضات - را بررسی می‌کند که تصمیم می‌گیرند که آیا سربال مهندسی شده شکارچیان جنسی را تعقیب نمایند یا خیر. در مقاله اخیر، دیکه می‌نویسد: «در ۱۹۹۱ بدینسو ۵۰۰۰۰ مرد و زن یونیسفوم در مورد خشونت جنسی قرار گرفته‌اند، اما کمتر از ۱۵ درصد گزارش داده شده است. در ۱۹۹۶، بر دین پروینگ گراوند در مری‌لند محل شرم آور خشونت های جنسی در مقابل استخدام زنان بود. در ۲۰۰۳، این آکادمی قوای هوایی در کلورادو بود که صحنه تجاوز نظامی را نشان می‌داد.

مشکل عدم گزارش و عدم تعقیب خشونت های جنسی در اردو یک بندگی است. از میان ۲۶۰۰۰ مورد تخمینی در سال گذشته، وزارت دفاع ادعاهای کند که تنها ۳۲۷۴ مورد گزارش داده شده است. ده ها

هزار قربانی به علت ترس از مجازات توسط افسران مافوق و عدم اعتماد به سیستم محاکم نظامی صدای خود را نمی‌کنند.

یکی از چنین موارد در اول جون ۲۰۱۳ مورد توجه قرار گرفت، زمانی که آکادمی نیروی دریایی اعلام نمود که سه تن از بازیکنان فوتبال به خاطر سلسله ای از تجاوز بالای یک محصل لاث نیروی دریایی در ۲۰۱۲ تحت بازجویی قرار گرفتند. وکیل این قربانی سوسن بُرک گفته است که وقتی درین مورد گزارش داده شد، این محصل سال دوم توسط محصلین دیگر مورد ادیت و تمسخر قرار گرفت و توسط اجتماع آکادمی نیروی دریایی طرد گردید. در حالی که او تحت بازجویی قرار داشت، سه تن از مرتکبین جرم اجازه داشتند که فوتبال بازی کنند، اما قربانی به جرم نوشیدن شراب به بهانه اینکه زیر سن قانونی قرار دارد، جزای قضایاتی داده شد. مرتکبین به شکل رسمی در ۱۹ جون ۲۰۱۳ متهم گردیدند. در قضیه دوم در اول می ۲۰۱۳، نیروی هوایی گفت که پنج تن از فرماندهان رابه دلیل عدم گزارش خشونت جنسی در پایگاه مشترک سن لتونیو واقع در لک لند تکراس مورد جزای قضایاتی قرار داد. در این پایگاه ۱۸ محاکمه خشونت جنسی صورت گرفته و ۳۲ مربی ابتدایی برنامه های آموزشی رابه خاطر خشونت جنسی علیه تازه واردان تحت

محیط زیستی گفته شد، اما چون درد مردم ترکیه به مراتب ژرف تر و عمیق تر از یک مسئله صرماً محیط زیستی است، دلنهی شورش به زودی گسترش یافت و تمام شهرهای این کشور را فرا گرفت.

ترکیه با آنکه در چند سال اخیر رشد اقتصادی خوبی داشته، اما سرمایه داران بیشترین سود را از آن برده‌اند و در نتیجه، شکاف میان فقیر و ثروتمند افزایش یافته است. افزون بر این، دولت اسلامگرایی رجب طیب اردوغان که مبنایه رو لقب گرفته و برای عده بی در برخی کشورها لگنو شده، نخواسته است تا زمینه آزادی های سیاسی و مدنی رابه مردم ترکیه فراهم کند. کمیته حفاظت از روزنامه نگاران در گزارشی در سال ۲۰۱۲ میلادی، ترکیه را بزرگترین زندان روزنامه نگاران خواند. اردوغان، سیاستمداری که در جریان بهار عربی از اعتراض های ضد دیکتاتوران عرب در کشورهای مصر، لیبیا و تونس دفاع کرد و حالا هم در جنگ میان دولت سوریه و شورشیان مخالف فشار اسد، همراه با امریکا و سایر دولت های غربی از مخالفان مسلح سوری

مصر، ترکیه و برازیل ...

سخت تیز دامگیر مردم شده است.

افزون بر این ها، اسلامیزه کردن زندگی اجتماعی از سوی اخوانی ها از علاقمندی نوریست های مصر که یکی از کشورهای محبوب شان است، کلمه و اقتصاد نوریستی مصر را زیستند کرده است. به این دلیل، مصری ها که یک سال پیش در یک اعتراض گسترده، استیاد «سکیولار» حسنی مبارک را از پا آورده، بار دیگر به میدان تحریر رفتند و سرانجام با هم را اوش، استیاد دینی مرسى را نیز به زیر کشیدند.

در ترکیه نیز، با آنکه استیاد سیاسی و تنگ تر شدن فضای آزادی های مدنی از سوی دولت اردوغان در اعتراض ها نقش محسوس نری داشت، اما در این جایز بر تله های اقتصادی نیولیرال دولت عمل پایه ایی شورش های بود. خیزش مردم در اعتراض به تبدیل پلرک گزی استانبول به فروشگاه از سوی دولت ترکیه، آغاز شد، این یعنی بورش به نیولیر لیزم گرچه دلیل نخستین اعتراض، یک مسئله

بازجویی قرار داد. در ۱۴ می ۲۰۱۳، خرد ضابط مک کلندن در پایگاه ویست پایت به خاطر فلم گرفتن مخفیانه از یک تعداد زنان - بعضاً حمام - مجرم شناخته شد. در دسمبر ۲۰۱۲، یک گزارش پشاگون نشان داد که خشونت جنسی گزارش داده شده توسط شاگردان در سه آکادمی نظامی با اعتبار آن، در یک سال به ۲۳ درصد بلند رفته است.

سه قضیه فعلی دیگر - چنان مسخره که در کلام نمی‌گنجد - نشان می‌دهد که چگونه فرهنگ خشونت جنسی مردانه در اردو فراگیر است و چگونه به شکل یاور نکرذنی از سوی کمیته، منسوخ می‌شود. یک، دگرمن دلرین هاس، افسر جلوگیری از خشونت جنسی در پایگاه فورث کمپ ییل واقع در ایالت کتاکلی از وظیفه اش بعد از آن سیکدوش و دستگیر گردید که نتوانست جلو نفس خود را بگیرد. دو، یک خرد ضابط درجه اول اردو که متحیت جلوگیری کتده خشونت جنسی و هماهنگ کننده عمل متقابل در پایگاه فورث هود تکراس کار می‌کرد، به خاطر سوء استفاده جنسی، خشونت، دلانی و بدرفتاری علیه زیرستان متهم شناخته شد. سه، دگرمن جفری کروسنسکی - کسی که تا ۷ می ۲۰۱۳ مسوول جلوگیری از خشونت جنسی و دفتر عمل متقابل در نیروی هوایی بود - به خاطر اتهام روابط جنسی با زنان متهم در بعد از

پشتیبانی میکنند، همواره با مخالفان اش در داخل ترکیه برخورد دیکتاتورمابله داشته و معرضان ترکی با مسبد خواندن وی، خواستار کار رفتن اش از قلموت اند.

در برژیل هم سیاست های اقتصادی نیولیرالستی دولتی که خود را «چپ» می‌نامد، سبب شد تا مردم علیه آن بشورند. دولت این کشور که میزان مسافه های جام جهانی فوتبال در سال ۲۰۱۴ و بازی های المپیک در سال ۲۰۱۶ است، ۵۰ میلیارد دلار را برای انجام این بازی ها و ساخت ستدیوم های ورزشی، جیلان ها و راه ها هزینه کرده است؛ اما بر عکس از بودجهی تحصیل دانشجویان و خدمات صحی کم کرده و کرایه حمل و نقل عمومی را افزایش داده است که زبان اصلی آن به طیفی کلارگر و سایر هروستان برژیل میرسد.

معرضان برژیلی با سردادن شعارهای «مایه جام جهانی نیازی نداریم!»، «صحت و تحصیل می‌خواهیم» و «هفا، پول ما را پس بده، خشم و لژجاشان را نسبت به عملکرد سو دجویانهی دولت و سیاست های بورژواپورلتهی آن نشان داده اند.

نیمه شب در پارکینگ دستگیر گردید. قضیه ورجینیا مسیک که در پایگاه آموزش ابتدایی در تکراس مورد تجاوز قرار گرفته بود، یک مورد ترسناک است، هر چند مهلجم او خرد ضابط دوم لویز واکر در جولای گذشته به خاطر تجاوز بر ده کار آموزش به زندان رفت. مسیک در نخست گزارش نداد که مورد تجاوز قرار گرفته است. او در دو راهی خطرناکی قرار گرفته بود، زیرا تجاوز کننده همان افسری بود که قرار بود به او گزارش داده شود.

تحت فشار افسران بلند رتبه پشاگون، کانگرس لایحه ای را که توسط سناتور کرسن گیلیراند از ایالت نیویارک پیشنهاد شده بود، رد کرد. این لایحه به ژانرولان نظامی، نه افسران فرمانده، صلاحیت می‌داد که کدام قضیه خشونت جنسی را مورد پیگیری قرار دهند. این قانون بدون ترس از مکافات، تعداد گزارش های جنایی را افزایش خواهد داد، اما جنرال ها مخالفت کردند و گفتند که این کار بر نظم و دیسپلین خوب اثر منفی خواهد گذاشت. در ماه مارچ ۲۰۱۲ گیلیراند به جترال ها در مجلس استماعیه ستا گفت: «من نمی‌دانم شما چگونه می‌توانید که ۱۹۰۰۰ مورد خشونت جنسی و تجاوز در یک سال دیسپلین و نظم را نشان می‌دهد.

اعتراض ها در مصر، ترکیه و برژیل، ریشه در یک عامل مشترک دارد: نیولیر لیزم که زندگی لسان ها را هر چه بیشتر خصوصی سازی کرده و زمینه های خدمات رایگان صحی و آموزشی را که یکی از مسوولیت های پایه ایی دولت میباشد، از آنان گرفته است.

بنابر این، شهروندان هر سه کشور با خیزش سراسری و گسترده، این پیام قوی رابه دولت های شان رساندند که نیولیر لیزم چه از نوع «کارگری» و «سوسیالستی» باشد و چه از نوع اسلامی و اخوان المسلمین، به درد هروستان نمی‌خورد و باید دور ریخته شود.

اعتراض های به سرمایه داری جهانی که با رویکرد نیولیر لیزم تلاش دارد تا کلرگران و سایر هروستان را بیشتر استثمار و غارت کند، از چند سال بدینسو رو به گسترش است و به نظر میرسد که تحمل هروستان دیگر به سر رسیده و سرمایه داری جهانی در آینده نه چندان دور با موج گسترده و غیرقابل برگشت شورش و اعتراض روبرو خواهد شد؛ شورش که آیندهی جهان رابه گونهی دیگری رقم خواهد زد.



سنودن، وجدان ...

کنترول تماس های تلفونی، ایمیل ها، چت ها و پیامک های شهروندان امریکایی از سوی دولتی صورت میگیرد که ادعای دفاع از آزادی بیان، اطلاعات آزاد و حقوق شهروندی آن بیشتر از هر دولت و رژیمی در دنیا طنین انداز است. یکی از دلایل ظاهری یورش های امپریالیستی ایالات متحده امریکا به کشورهای دیگر نیز همیشه همین نقض به اصطلاح حقوق بشر، حقوق زنان و آزادی بیان و نبود دموکراسی بوده است. حالا بیش از صدمین بار ثابت میشود که پشت صحنه بزرگنمایی های پوقانه وار این همه واژه های زیبا و پر زرق و برق، چه استراتژی های مخوف و ترسناک پنهان است. مسئله ای شنود مکالمه

های تلفونی و کنترول تماس های الکترونیکی تنها به دولت ایالات متحده امریکا محدود نمی شود، بلکه سایر کشورها از جمله بریتانیا و فرانسه نیز این کار را می کنند که به دنبال افشاگری های سنودن آشکار شده است، و این سلسله همچنان ادامه خواهد یافت. بنابر این، سنودن حالا دیگر تنها قهرمان فروستان امریکا که قربانی سیستم جاسوسی دولت امپریالیستی این کشور شده اند، نیست. وی، برای تمام انسان هایی که در هر گوشه و کنار جهان به گونه ای زیر سایه ترسناک دولت های فاشیستی و سازمان های جاسوسی آنها به سر می برند، قهرمان واقعی است؛ قهرمانی که زندگی مرفه با امتیازهای ویژه و معاش گزاف در دولت امریکا را رها کرد و هر خطر

و تهدیدی را به جان خرید. سنودن در گفتگو با روزنامه ای گاردین، ناراحتی وجدان ناشی از نابودی آزادی فردی و حریم شخصی از سوی دولت امریکا را دلیل افشاگری اش میخواند: «من می خواهم تمام آن (زندگی راحت پیشین) را قربانی کنم، چرا که اگر به دولت ایالات متحده اجازه می دادم حریم شخصی، آزادی انترنیت و آزادی های فردی مردم دنیا را با این ماشین عظیم نظارتی که به صورت سری در حال ساخت بود، نابود کند، وجدانم مرا راحت نمی گذاشت.»

به این ترتیب، وی که یکی از ماموران مورد اعتماد سی آی ای و ان اس ای بود و مصونیت و امکانات به مراتب بهتری داشت، اما چون از وجدان بیدار برخوردار بود،

هنگامی که دید امنیت شخصی شهروندان کشورش تهدید میشود، از مصونیت خود گذشت و دست به افشاگری بی زد که مانند افشاگری برادلی مینگ، هموطن سربازش، خواب دولتمردان کاخ سفید را حرام کرده است. سنودن نشان داد که با پول نمیتوان همه چیز را خرید و اگر انسان شهامت و وجدان آگاه و مسوول داشته باشد، میتواند در برابر جنایت و دروغ بایستد و از عدالت و راستی دفاع کند. کاش سنودن الگویی برای ماموران سازمان های جاسوسی فعال در افغانستان شود؛ کشوری که سازمان های اطلاعاتی بزرگ دنیا سالیهاست در آن آشیانه گرفته اند و معلوم نیست در نهان چه برنامه های خطرناک استخباراتی در جریان است و با زندگی و سرنوشت مردم افغانستان چگونه بازی میشود.



ساکنین تخار قربانی ...

از خواجه بهاء الدین، مامور حسن از دشت قلعه، پیر محمد از مرکز تخار، خیر محمد چریک از ولسوالی کلفگان و دیگران که سه تن اولی در آغاز با حزب اسلامی گلبندین بودند و بعدها به جمعیت اسلامی پیوستند و اکنون در خدمت «جنرال» دوستم و جنبش ملی او قرار گرفته اند. دو تن اخیرالذکر از قومندانان جمعیت بودند که به جنبش پیوسته اند. هر یک از این قومندانان به زندگی فرعونیی رسیده اند و در مناطق خود جنایاتی را انجام داده اند، بارها مردم مظلوم مناطق تحت تسلط این قومندانان که کارد به استخوان شان رسیده است علیه شان به پا خاسته اند، دست به تظاهرات

زده اند و خشم خود را نسبت به جنایات شان ابراز داشته اند، که حتی بعضی از این جنگسالاران موقتاً مجبور به ترک منطقه خود نیز گردیده اند. از اینکه همواره دولتمداران و زمامداران حاکم بر قدرت صدای مردم را خفه کرده و به جای حمایت از مردم با قومندانان در معامله قرار گرفته اند، لذا همین جنگسالاران بعد از مدتی مجدداً بر منطقه مسلط گشته و مخالفین خود را بیشتر از قبل تحت فشار قرار داده اند. مردم ستمدیده و مظلوم تخار به خوبی می دانند که این کشمکش ها همه بر سر لحاف ملانصرالدین بوده و هر کدام از این قومندانان به آرزوی آن که بر یکی از کرسی های ولایت تکیه زنند و یا یکی از وابستگان خود را در این پستها نصب

کنند، سیاهی لشکر گرد آورده، آن را حمایت مردمی وانمود ساخته اند. این درحالیست که تقریباً یک ماه قبل هم حدود سه هزار محصل از پوهنتون تخار با حمایت ۱۵۰ تن از اساتید خود به خاطر ۸۰۰ جریب زمین از ملکیت این پوهنتون که توسط دو تن از زورمندان محلی (که دست شاورالی و دیگر مقامات ولایت و مرکز نیز در آن دخیل بود) غصب گردیده و کار شهرکی را نیز آغاز کرده بودند، دست به اعتصاب و تظاهرات چند روزه زدند که استقامت دوامدارشان سبب گردید تا طعمه بزرگی را که در حال بلعیدن بودند از دهن ایشان بیرون کشیده و دوباره ضمیمه پوهنتون سازند. ساکنین تخار از هر حرکتی که به نفع مردم زحمتکش

این ولایت باشد قاطعانه حمایت می کنند، ولی از تجمعاتی که بخاطر غصب قدرت و منافع فردی یا تنظیمی که گذشته سیاه شان فراموش مردم نگردیده، و با تجمعات شان که مشکلات زیادی را برای مردم این ولایت خلق کرده اند، هرگز حمایت نخواهند کرد. زیرا بسیاری از اینان یکی دوبرار وکیل، والی و قومندان امنیه و غیره بوده اند، و با عملکرد خود ثابت ساخته اند که به جز پول اندوختن، مردم آزاری و خویش و قوم بازی فکر دیگری در سر ندارند. جناح حاکم و مخالف آن دو روی یک سکه می باشند که یکی از دیگری برتری خاصی ندارد، جز در ویرانی، چپاول، غصب، مردم آزاری، زورگویی، جنایت و خیانت. ☆

د افغانستان کانونه د ...

هیوادوالو لپاره د حیرانتیا و مسئله نه وي، خو د وطنپالو افغانانو دنده ده چې د افغانستان د کانونو د لوټ او تالان مخه په هر ډول چې کبیري، ونیسي. دا کانونه د

افغانستان د ولس شتمني ده چې باید د ولس لپاره، د هغوې د هوساینې او سوکالې لپاره وکارول شي. څرنګه چې دولت وایي تر ۲۰۱۶ کال پورې به د کانونو له استخراج څخه هر کال ۱،۵ میلیارد ډالر عاید تر لاسه کړي چې د دې عاید کچه به په ۲۰۲۴ کال

کې ۴ میلیارد ډالرو ته ورسېږي؛ دا کومه خوشالونکې خبره نه ده، ځکه د افغانستان تېرو دولسو کالو وښودله چې څرنګه میلیاردونه ډالر د فساد په ډنډو کې اوبه شول او میلیاردونه ډالره خیرنې پیسې د بهرنیو په مټ د پانګې اچونې له لارې پرېښخل

شوې، نو تر هغه چې داسې یو نا خپلواکه سیاسي-اقتصادي نظام په افغانستان کې واکمن وي، د کانونو له استخراج څخه به میلیاردونه پیسې تر لاسه شي، خو د شتمنواو پانګه والو لپاره نه د زیارکېنه، بیوزله او ناداره وطنپاله ولس لپاره. ☆

سخت است فهماندن چیزی به کسی که
در قبال نفهمیدنش پول می گیرد.

احمد شاملو

مصر، ترکیه و برازیل: نیولبر الیزم نه!

برساند، اما در یک سال حکومتداری وی، سیاست های اقتصادی نیولبرال که فقر و فاصله ی طبقاتی را بیشتر کرده است، همچنان ادامه یافت، زیرا اخوان المسلمین با آن مخالفتی ندارد. دلیل اصلی اینکه دولت ایالات متحده ی امریکا از مرسی حمایت کرد، در همین مسئله نهفته است. حکومت اخوانی ها در مصر نه تنها نتوانست به مشکلات اقتصادی مردم راه حلی جستجو کند، بلکه مشکلات اقتصادی این کشور را بیشتر کرد و مصر در حال حاضر در رکود به سر می برد. پس از سرنگونی رژیم حسنی مبارک، خلاف همه ی امیدواری ها برای بهبود اقتصادی، چهار و هزار پنجصد باب کارخانه تعطیل شد؛ میزان بیکاری که در زمان حسنی مبارک ۹ درصد بود، در سال ۲۰۱۲ به ۱۲٫۴ درصد رسید و در نیمه ی اول سال ۲۰۱۳ میلادی به ۱۳٫۵ درصد افزایش یافت؛ قیمت ها به گونه ی سرسام آور بالا رفته؛ ارزش واحد پولی مصر به شدت پایین آمده و کمبود مواد

این روزها تپش شورش و عصیان در برابر سرمایه داری دست کم در چند کشور از جمله مصر، ترکیه و برازیل بالا گرفته است. در مصر، معترضان که به دیکتاتوری رژیم حسنی مبارک پایان داده بودند، با آمدن محمد مرسی، انتظار داشتند تا وی بحران اقتصادی و سیاسی در کشورشان را که در نتیجه ی اعمال سیاست های اقتصادی نیولبرال پدید آمده بود، حل کند و زمینه های نفس کشیدن آزادانه به مردم را فراهم نماید که دیکتاتوری مبارک از آنان گرفته بود. اما مرسی خلاف توقع های زیادی که معترضان از وی داشتند، یک رئیس جمهور ناکام از آب درآمد. اخوان المسلمین مصر، با آنکه نقش مهمی در خیزش مردم علیه رژیم حسنی مبارک نداشت، در نبود احزاب و سازمان های منسجم مردمی، خود را بر مردم تحمیل کرد و با استفاده از برخی امکانات داخلی و خارجی مخصوصاً حمایت ایالات متحده توانست محمد مرسی را به قدرت

آیا نیروهای مسلح ایالات متحده به «فرهنگ

تجاوز» وابسته اند؟

از سایت نبرد

www.nabardafg.com

جنگ و بسیاری از علایم ناشناخته با تشخیص نشده که بسیاری از آنها بطور دائمی باعث ناتوانی می گردد، را به بار آورده است. خشونت و حتی قتل همسران در میان سربازانی که بر می گردند، در حال افزایش است در حالی که خشونت جنسی، تهاجم و تجاوز به مقیاس سرسام آور رسیده است. گزارش سالانه ۲۰۱۲ وزارت دفاع در مورد خشونت های جنسی در اردو، ۲۶۰۰۰ مورد خشونت جنسی را در سال گذشته تخمین می زند که نسبت به ۱۹۰۰۰ مورد سال ۲۰۱۱، ۳۵ درصد بیشتر است. زمانی که رئیس جمهور آمار تجاوزها را «شومگین» و «نگین» می داند، زمانی که رئیس پنتاگون چک هیگل اعمال شنیع مزمن را یک «خیانت» و یک «بلا که باید ریشه کن شود»، می داند و زمانی که فرمانده ستاد مشترک جنرال مارتین دمپسی می گوید: «ما اعتماد زنانی

اشغال عراق و افغانستان توسط ایالات متحده باتلاق هایی از جنایت، فساد و خشونت را ایجاد نموده است. تمام اینها با شکنجه زندانیان، ایجاد کالونی های تبه در ماورای ابحار و بیماردهان مکرر چوپانان، محافل عروسی، کارمندان تلویزیون و نیروهای متحد آغاز یافته - و با قساوت، برتری نژادی، تعصب، حملات شبانه به خانه ها و توقیف های نامعین بدون اتهام به پایان می رسد. ما دموکراسی را به شکل مسخره به نمایش می گذاریم. این سیستم جنگ، میزان ساری خودکشی، تلفات اردوی آموزشی و تمرینی، تلفات به وسیله سقوط طیاره و هلیکوپتر، مرگ و میر توسط مرمی خطایی دوستان، حملات «سبز بر آبی» توسط آموزش دیدگان افغان، زخمی های جنگ و قطع اعضا، اختلالات روانی بعد از

د افغانستان کانونه د لوپمارانو په لاس کې

هيوادونو د کمپنيو او شرکتونو د سيالي اور به په دې سوځيدلي ټاټوبي بل وساتي. د کانونو وزارت له رپوټ سره سم، دا وخت ۱۴۰۰ کانونه د لوپمارو لخوا په خپل سره توگه استخراجېږي چې په دې که د دې وزارت په وينا د ولسي جرگې ځينې استازي او د دولت ځينې چارواکي هم بوخت دي. د کانونو لوټ په داسې يو سياسي نظام کې چې د بهرنيو په ډيکټي کار کوي او ملي گټې د امريکا له گټو سره تعريف کېږي او د دولت لوټپوړې چارواکي هغه هيوادونه خپل دوستان گڼي چې سرتيري يې په هلمند او کندهار او ارزگان او کونړ او جلال آباد کې لومړی افغانان وژني او بيا ورباندې متنازې کوي، په داسې يو سياسي - اقتصادي نظام کې چې قانون، بازار، کلتور، هنر، رسنۍ، پوليس، قضا، پارلمان او بالاخره دولت او د هغه بهرني ملاتړي ټول د پانگوالو، سوداگرو او د سترو فيودالانو په خدمت کې دي، يوه عادي خبره ده او بايد د وطنپالو

سره سم که د افغانستان د کانونو د استخراج مديريت په روپټيا تر سره شي نو افغانستان به په راتلونکو ۱۵ تر ۲۰ کالو پورې له اقتصادي پلوه د اروپا له لېستان، مجارستان او سلواکي سره اوږه په اوږه ودرېږي. خو څه چې څرگنده او ښکاره دي، په اوسني وضعيت کې چې د امريکا او ناټو سرتيري په افغانستان کې هره ورځ جنابت کوي، دولت نه سياسي، نه اقتصادي او نه کلتوري خپلواکي لري او په ولسي جرگه کې هم داسې کسان ناست دي چې هره ورځ يو بل په بلې اخيستو گرم او پرگڼي او تر اوسه پورې لږ تر لږه دوه درې ځله د کانونو په سترو تړونونو کې د بدې او فساد تورېم راپورته شوی دی؛ د کانونو استخراج نه يوازې ملي گټې خوندي کولای نشي، بلکې د لوټ او تالان لپاره زمينه برابروي او د بيلايلو

برلاسي دی چې له بدمرغي پرته يې بل څه ولس ته نه دي ورکړي. اوسنی دولت او د هغه بهرني چارواکي د افغانستان کانونه او په دې برخه کې پانگه اچونه د افغانستان د اقتصاد بېلابېلې لپاره خورا مهم گڼي. دا خبره هغه وخت سمه ده چې يو ولسي دولت واکمن وي او کانونه د ملي گټو په اډانه کې په روپټيا استخراج شي او د ولس ژوند او سوكالې او هوساينه تضمين کړي. خو اوس داسې نه ده، له دې کبله کانونه يوازې بهرني زېښناگرو ته سپارل کېږي او دننه په هيواد کې کورني خاينان او لوپماران دغه کانونه تالا کوي. افغانستان د کانونو او طبيعي زېرمو له پلوه د نړۍ په شتمنو هيوادونو کې راځي چې تر دمگړۍ يې ټوليز ارزښت ۳ تريليون ډالر اټکل شوی دی. د کانيزې برخې کارپوهانو له شننې

د افغانستان اقتصاد چې د پردیو او په ځانگړي توگه د امريکا په پيسو چلېږي او د پيسو نړيوال صندوق د دې اقتصاد واگې په لاس کې لري ډير ټکنی حالت لري، ځکه چې زموږ هيواد د سياسي خپلواکۍ تر څنگ اقتصادي خپلواکي نلري او لکه څرنگه چې وويل شول نړيوالې اقتصادي او پولي او مالي ادارې د آزاد بازار په اډانه کې د افغانستان دولت لپاره پاليسيانې او سياستونه جوړوي، کوم چې يوازې د شتمنو پانگوالو او فيودالانو او سوداگرو په گټه دي او د بيوزلو افغانانو د زېښناک او د لا بيوزلي لامل کېږي. د افغانستان دولت د هيواد اقتصادي وده په منځني کچه په کال کې ۱۱ سلنه ښکاره کوي، چې د دې ودې اصلي بنسټ پر بهرنيو «مرستو» ولاړ دی. کله چې موږ د پوښوالي او لږزېدونکي اقتصاد او دولت څخه خبرې کوو، موخه مو په ټوليز ډول سولگريز اقتصاد او سولگريز سياست دی چې دا دولس کاله کېږي په افغانستان کې